

признавамъ се че съмъ виновенъ въ това. Слѣдъ като не можяхъ да бѣдъ избранъ въ градскитѣ избори, азъ се отнесохъ до Панагюрскитѣ прѣдставители, да подѣйствуватъ изново за назначаванieto ми на служба. За тази цѣль азъ прѣзъ м. Декемврий 1890 год. дохождахъ въ София и г-нъ м-ръ прѣдсѣдателя, като го молихъ, ми се обѣща, че ще ми се даде по-добра длѣжностъ. Обаче азъ узнахъ отъ прѣдставителитѣ, че той казалъ, „да си помисля, ще видимъ“. Заминахъ си за Панагюрище съ надежда, че може да ми се даде служба и чакъхъ назначение; стояхъ въ Панагюрище до 17 Февруарий и въ това врѣме се състави едно прошение отъ Панагюрскитѣ граждани противъ Панагюрския Окол. Началникъ и ме помолиха да го занеса въ Пловдивъ, да взема прѣдставителя Манчо Маневъ и да дойдемъ заедно въ София и да дѣйствувамъ прѣдъ Манчо Маневъ и Павелъ Икономовъ за прѣмѣстванieto на Панагюрския Околийски Началникъ, като въ сѣщото врѣме дѣйствувахъ прѣдъ тѣхъ и за назначението ми на служба, за туй дойдохме съ Манчо Маневъ, дадохме прошениято и г-нъ м-ръ прѣдсѣдателя бѣше казалъ „на ли е Джуджевъ тукъ, ще видимъ, може да му се даде служба“. Азъ тогава останахъ да чакамъ, да ми се даде служба и на 15-й Мартъ пакъ идва едно писмо на г-на Стамболова, съ което се моляше да ми даде служба. Вечеръта обаче, слѣдъ като бѣхъ съ нѣколко приятели въ Княжево, на които говорихъ да ми помогнатъ да бѣдъ назначенъ на служба и нѣкои отъ тѣхъ ми обѣскахъ, че ще испитатъ по желѣзницата кждѣ има вакантно мѣсто за служба, отивамъ си въ дома и таманъ вечеряхме дохожда единъ стражаръ и единъ старший и ми казаха „викатъ ви въ участъка“. Отивамъ въ участъка и слѣдъ малко вика ме г-нъ Стамболовъ горѣ и ми казва, познавашъ ли това лице, което се обръща къмъ г-на м-ръ Бѣлчева, азъ казвамъ — познавамъ го. Пита ме, отъ кога го познавамъ, азъ казахъ — отъ миналата година го познавамъ. „Виждашъ ли, казва, жертвата си, вий искахте да убиеете мене, а вмѣсто мене убихте моя другаръ“. Азъ казахъ на г-на Стамболова, че азъ нѣмамъ хаберъ отъ тия работи, казахъ му, какъвъ съмъ билъ и какво съмъ правилъ и че той ако се съмнява въ менъ, това сж направили нѣкои клѣветници за свои лични облаги. И дѣйствително когато слѣдственната власть почна да изслѣдва дѣлото, явява ми се, че когато съмъ миналъ прѣзъ Пазарджикъ, говорилъ съмъ на Здравкова по нѣ-